

Men trass i at det auditive overlaget aldri har ligget stødigere, sliter bandet med ett fundamentalt problem: de makter ikke å fornye eller utvide sitt harmoniske spekter, kun å variere det. Dette fører til en utilsiktet repetisjonsfornemmelse, og det ekspressive elementet står og faller dermed på selve styrken i melodiene. Paradoksalt nok blir det således den ualmennlige høye kvaliteten på ett av sporene – tittelkuttet – som flytter oppmerksomheten over på ujevnhetene i resten av stoffet; denne sangen er simpelthen det mest formfulle i gruppen noensinne har levert, med klebende vers- og brotma og et refrang til å kvele for, en avhengighetsuggesjon på snaue åtte minutter som andre ville halvert og båret som en fane mot det kommersielle verdensherredømme. Man kan selvsagt ikke straffe noen grunnet en avgrenset fortreffelighet, jeg skulle bare ønske at Echolyn kunne prestere flere slike øyeblikk!

Bandet befinner seg stadig i teten hva gjelder modernisert rock-raffinade basert i tradisjonell melodikk, og enten man liker det eller ei kan Echolyn holdes hovedansvarlig for at tallrike «pop-progressive» prosjekter langt på vei har dominert almuens lesning av genren det siste tiåret (Ritual, Little Atlas, Izz osv.). Selv om min egen avstandsforelskelse har avtatt med årene, vil de aller fleste av gruppens følgesvenner kunne betrygge seg med at alt er ved det gamle. Hvorvidt dette siste er et pluss eller en hake blir en annen sak...

www.echolyn.com

GAZPACHO

firebird

Format	CD
Nasjonalitet	Norge
Innspilt	2005
Utgitt	2005
Plateselskap	Intact Records
Katalognr	CD 08
Spilletid	54:09

Sven Eriksen

Mitt første møte med Gazpacho var da de spilte oppvarming for Marillion på Rockefeller under Marbles-turneen. Et relativt brutalt lydbylde fratok bandet alle nyanser og konserten ble da heller ingen stor opplevelse. Gazpacho på plate, derimot, er noe ganske annet. For musikken deres er i stor grad bygget på nettopp nyanser og stemninger. Mange av komposisjonene er

i utgangspunktet ganske enkle, det som «gjør» låtene deres er små musikalske og produksjonstekniske detaljer. De er et band som – i likhet med dagens utgave av Marillion – baserer mye av den musikalske formidlingen på selve lydopplevelsen.

Og det går rett så mange tråder til Marillion. Ikke bare er det musikalske slektskapet sterkt, plata er gitt ut på Marillions plateselskap Intact, og Steve Rothery bidrar med en fin (om enn noe utypisk) gitarsolo på en av låtene.

Gazpacho prøver ikke å lage rendyrket prog, de beveger seg i et etterhvert kjent musikalsk landskap befolket av band som Elbow, Coldplay og kanskje Air og Sigúr Ros. Til tross for klare inspirasjonskilder klarer de å lage sin egen musikk som de setter sitt eget stempel på. De er flinke i det de gjør, dog tar de ingen store sjanser, de beveger seg sjelden utenfor «den brede vei».

Ikke alle låtene er potensielle klassikere, men som helhet holder albumet et bemerkelsesverdig høyt nivå. Det som karakteriserer de minst vellykkede innslagene er at det er her bandet virker å ha lagt ned minst jobb i detaljene og arrangementene. Men Gazpacho er et band med potensiale – dog kanskje ikke som progband. *Firebird* er ikke desto mindre en plate å bli glad i.

www.intactrecords.com
www.gazpachoworld.com

GUAPO

black oni

Format	CD
Nasjonalitet	UK
Innspilt	2004-05
Utgitt	2005
Plateselskap	Ipecac
Katalognr	IPC-059
Spilletid	44:39

Rikard A Tofesund

Guapo slo ned som torden i fjor, da deres monumentale *Five Suns* gjorde rent bord hva gjaldt overladet høyfrekvensrock. Men gruppen har eksistert i over et tiår, først som et hardcore-punkinfluert støyband i tråd med bl.a. Charlemagne Palestine og japanere som Optical 8 og Zeni Geva, dernest mer i retning av dronekunst (Godspeed/A Silver Mt. Zion, Ulan Bator). *Five Suns* var faktisk det sjette slipet til Guapo, hvor en helling mot mer koordinert avant-rock i mellomsporet This Heat/Magma/Can

I Korthet

DEAD SOUL TRIBE

the dead word

I litteraturvitenskapen forkynner dekonstruktivistene at "Alt Er Språk". Givende som analyseverktøy; f.eks. synes metalfolket stadig å dyrke tøffe ordstillinger som Death/Kill/Fire og det meste som angår den eksistensielle omnipotens, mens sansen for

enhver kranieestetikk som ikke involverer sentralisert vregnyld og blodsmoral likner null (ekte metallere hater Grateful Dead, må vite). DST er synonymt med eks-Psychotic Waltz-gitarist Devon Graves, og *The Dead Word* er skive nr.4. Solo sikter Graves på et mer enhetlig og direkte låtkonsept enn PWs flyktige psych-doom. Da er det jo greit å kunne lage interessante melodier, hvilket Graves' ikke viser evne til her. Dette er forutsigbar og påtatt stemningsfull fuzzgotikk som står sjanseløs allerede i starten, gitt de reaksjonære premissene fra kunsthistoriens mest klisjebefengte genre. Trenger vi intermezzoet Bon Jovi/The Mission? Nei takk, Arvid. En hel uttrykksform bør ikke base-res på en effektpedal.

USA 2005 www.insideout.de (Rikard)

EXSIMIO

carbono 14

Debuten for tre-fire år siden fikk gode kritikker. På *Carbono 14* er gruppens møysomt arrangerte og teknisk funderede kraftrock perfektionert og utbygget. Alle de fire musikerne (gitarer/bass/slag) er mektig begavet, ostinater og unisone løp skaleres med lett-

het over polyrytmiske taktmønstre, mens både bass og trommer ligger høyt og lavt i låtenes puls. I tre av sangene har man også dubbet inn noen ramtsalte resitasjoner i en smått aggressiv stemmevending, og dette virker faktisk utmerket som lydfarge i den til dels kavete musikken. Exsimios stil har hørbare røtter i moderne dissonante gitarband som KC, Don Cab, tyrkiske Nekropsi og deres egne landsbrødre Tryo, og gruppen hevder seg mer enn bra nok.

Chile 2005 www.mylodonrecords.com (Rikard)

FLOR DE LOTO

flor de loto

Instrumentalkvartett (gitar/bass/slag/fløyter) fra Lima som spiller ivrig retroprog med etniske trekk. Bandet utviser fin intern kjemi og trår iblant til med overraskende tematiske fragmenter og brudd, men den stadige soleringen oppfattes som noe endimensjonal

og platen mangler variasjon i lengden. Likevel vitner FdL om klar musikalitet og formidlingsans, og albumet kan trygt sorteres ved siden av liknende produksjoner fra nyere navn som Avant Garden og Djam Karet.

Peru 2005 www.mylodonrecords.com (Rikard)

PIERRE MOERLEN'S GONG

pentanine

Trommeslageren Pierre Moerlen var en legende, ikke bare i Gong, men også fra samarbeid med Mike Oldfield, Pekka Pohjola, Brand X og flere andre størrelser i jazzinspirert prog. Han gikk bort i mai i år, men etterlot seg dette siste albumet, innspilt

2002 i Moskva sammen med lokale musikere. *Pentanine* må sies å være et verdig etterskrift som demonstrerer Moerlens dyktighet innen melodios, progressiv jazzrock. Jeg burde vel anbefale noen låter, men egentlig er det ingen av dem som skiller seg spesielt ut. *Pentanine* er en ubrudd bølge med groovy og sofistisert jazzrock av den klassiske sorten. Helheten er viktigere enn de enkelte sporene, noe som også blir understreket av den prikkfrie produksjonen. Skal du kjøpe bare ett fusion-album i år? Ja, det bør nok bli dette.

Frankrike/Russland 2005, www.musearecords.com (Trond S.)